

Arrest

nr. 174 369 van 8 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 november 2012, onontvankelijk verklaard. Dat is de bestreden beslissing.

“Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 28/11/2012 voor de genaamden ar, geboren te Teheran op (...)1970 (R.R.nr. xxx)
+ echtgenote: KG, geboren te Hrazdan op (...)1980 (R.R.nr. xxx)

die optreden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:
AO, geboren te Tumen op (...)2001 (R.R.nr. xxx)
AV, geboren te Tumen op (...)2004 (R.R.nr. xxx)
AM, geboren te Roeselare op (...)2010 (R.R.nr. xxx)
Nationaliteit: Federatie Rusland
Adres: (...) te 8650 Houthulst,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de elementen met betrekking tot de tewerkstelling, de scholing van de minderjarige kinderen, de gevolgde lessen en cursussen, hun kennis van de Nederlandse taal, en de sociale banden met de autochtone bevolking, onder meer gestaaft aan de hand van attesten inzake de cursus maatschappelijke oriëntatie met verwijzing naar de inburgeringscontracten, de Nederlandse taallessen, de scholing van de twee oudste kinderen van 18/03/2010 tot 04/10/2012, het loon van mijnheer, zijn deeltijdse arbeidsovereenkomst voor werklieden voor bepaalde tijd en door middel van tal van getuigenissen (o.a. van een voormalige werkgever, van een huisarts, van een diensthoofd burgerzaken gemeente Houthulst, van een administratief bediende Vrije Basisschool, van leerkrachten Nederlands voor Anderstaligen, van de sportvereniging (...), van hun burens), verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielpprocedure dd. 06/10/2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 31/01/2012 afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

De duur van de procedure – namelijk 2 jaren 3 maanden 25 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden, in tegenstelling tot wat hun raadsheer beweert, verwijzend naar de Regularisatiewet crit.1. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Vermoedelijk wordt de wet van 22/12/1999 bedoeld. Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 Bis van de wet van 1980. De betrokkenen bevonden zich ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij pas in 2009 in België te zijn aangekomen. De betrokkenen werden vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13quinquies dd. 29/03/2012, hen betekend op 03/04/2012. Zij hebben echter nagelaten om gevolg te geven aan deze verplichting.

Door hun integratieproces in te roepen, proberen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen.

De betrokkenen bouwen immers de hele redenering rond het nadeel dat een negatieve beslissing voor hen zou opleveren, waarbij zelf gesteld wordt dat, “indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.” Ze voegen daaraan toe dat België het land van daadwerkelijk verblijf is terwijl er “geen wettelijke mogelijkheid (is) om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland,” en dat dit daarenboven “niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar (...) bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf (zou) betekenen.”

Dit alles wordt geargumenteed terwijl de verzoekers het bedoelde voordeel enkel bekomen hebben ingevolge een illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De wet stelt woordelijk: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van

oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Het feit dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat de aanvraag tot machtiging van verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beslist, daar het verzoek in het land van herkomst ten gronde onderzocht zal worden.

Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Bijgevolg, dat hun kinderen schoolgaand zijn in België – onder andere gestaafd met een stuk betreffende de scholing van 18/03/2010 tot 04/10/2012 en een getuigenis van een administratief bediende van de Vrije Basisschool waar hun kinderen zijn ingeschreven,- waarbij ze een beroep doen op art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in illegaal verblijf te installeren. Ze hebben immers ruimschoots de tijd gehad om het grondgebied te verlaten op het einde van het schooljaar na de afsluiting van hun asielprocedure.

De betrokkenen tonen trouwens niet aan dat er geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat deze scholing aldaar niet tijdelijk kan worden verdergezet. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001).

De verplichting om terug te keren naar het herkomstland geldt voor het hele gezin. Het is in het belang van de kinderen dat zij de toestand van de ouders volgen.

De betrokkenen hebben tevergeefs gepoogd om hun verblijf te rekken door naast hun asielprocedures nog meerdere andere procedures op te starten, namelijk twee regularisatieprocedures op basis van art. 9 ter wegens medische redenen en huidige procedure op grond van art. 9 bis. De duur van al deze procedures wordt niet opgeteld. Een regularisatie betreft immers een gunstmaatregel. De betrokkenen hebben de duur van hun verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de verschillende procedures, enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van procedures, in een poging om hun verblijf te rekken. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

Met hun werkwillegheid "ondanks de medische problematiek," de voorgelegde elementen van tewerkstelling (o.a. stukken in verband met zijn loon, zijn deeltijdse arbeidsovereenkomst voor werklieden voor bepaalde tijd en een getuigenis van een voormalige werkgever), en het argument "dat door de regularisatie van verzoekers niet enkel de situatie van verzoekers, doch tevens de werkgever en uiteindelijk door de invulling van een knelpuntberoep ook de Belgische maatschappij ten goede komt," kan geen rekening worden gehouden als buitengewone omstandigheid daar het de betrokkenen na de afwijzing van hun asielaanvraag niet langer toegelaten is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. De tijdelijke toelating tot tewerkstelling had enkel en alleen als doel om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielprocedure, in de eigen behoeften te voorzien. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in casu dus op 31/01/2012.

Ze tonen daarentegen helemaal niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten zouden kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin.

Dat zij nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en dat er geen sprake of vermoeden is van enig gevaar voor de

Belgische openbare orde of nationale veiligheid, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Van elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt immers verondersteld dat hij/zij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. Opgemerkt wordt in deze context dat illegaal verblijf wel degelijk strafbaar is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in drie middelen de schending aan van dezelfde rechtsregels, meer bepaald: van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen:

“EERSTE MIDDEL:

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden. Er wordt gesteld dat de elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt geargumenteed : de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen, de scholing van de kinderen in België niet kan aanzien worden als grond voor regularisatie, het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen niet kan aanzien worden als een grond voor regularisatie, de duur van de asielaanvragen niet als onredelijk land kan beschouwd worden enz.. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verblijven verschillende jaren in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke gewerkt. De asielprocedures hebben verschillende jaren geduurd. Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures noch de situatie van familieleden kan leiden tot regularisatie van verblijf. Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin wordt geargumenteed, minstens impliciet, dat alle ingeroepen elementen onvoldoende zijn om de aanvraag in België in te dienen. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij gaat poneren dat de aanvraag tot regularisatie ondanks de ingeroepen elementen toch nog zou moeten ingediend worden in het land van herkomst. Het dossier van verzoekers dient onderzocht te worden op de aanwezigheid van alle elementen, en dus ook dienen de elementen onderzocht te worden waarop verzoekers zich beroepen teneinde aan te tonen dat zij onmogelijk nog kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Dat in de hier bestreden beslissing nergens enige concrete informatie is terug te vinden is over deze argumentatie en/of stukken. Dat de bestreden beslissing onmiskenbaar behept is met een gebrek aan formele dan wel materiële motivering aangezien zij geen in concreto gemotiveerd standpunt inneemt inzake een essentieel argument van verzoekers.

TWEEDE MIDDEL

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het

kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Het één en ander geldt des te meer gezien er bij de aanvraag art. 9 BIS VW stukken werden gevoegd die de onmogelijkheid tot terugkeer bevestigen en die nog niet werden beoordeeld in enige asielprocedure.

DERDE MIDDEL

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten eerste ontwricht. " Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Dat er niet of onvoldoende met deze element rekening is gehouden."

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoekers aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op elke ingeroepen omstandigheid en wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom die bepaalde omstandigheid niet als buitengewoon in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). In wezen komen verzoekers niet verder dan te herhalen wat in de aanvraag is gesteld. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat het volgend motief aangaande de kinderen kennelijk onredelijk is: *“Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. Bijgevolg, dat hun kinderen schoolgaand zijn in België – onder andere gestaafd met een stuk betreffende de scholing van 18/03/2010 tot 04/10/2012 en een getuigenis van een administratief bediende van de Vrije Basisschool waar hun kinderen zijn ingeschreven,- waarbij ze een beroep doen op art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in illegaal verblijf te installeren. Ze hebben immers ruimschoots de tijd gehad om het grondgebied te verlaten op het einde van het schooljaar na de afsluiting van hun asielpprocedure. De*

betrokkenen tonen trouwens niet aan dat er geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat deze scholing aldaar niet tijdelijk kan worden verdergezet. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Wat het aangehaalde Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001). De verplichting om terug te keren naar het herkomstland geldt voor het hele gezin. Het is in het belang van de kinderen dat zij de toestand van de ouders volgen."

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat de elementen van lokale integratie tot de gegrondheid behoren en bijgevolg niet onderzocht worden in de fase van de ontvankelijkheid.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asiel heeft aangevraagd in België waarbij zij gewag maakten van een vrees voor hun leven bij terugkeer naar haar land van herkomst. Tevens blijkt dat deze aanvragen grondig werden onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris

van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De beroepen die de verzoekende partijen tegen voormelde beslissingen hebben ingediend, werden telkens verworpen door de Raad.

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Een eenvoudige verwijzing naar de situatie in Rusland, zonder deze op hun eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het summiere betoog in het verzoekschrift geuit maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze hun aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Verzoekers maken de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg niet aannemelijk.

De drie middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC